

Győri Ítéltábla
Pf.II.20.442/2012/7.

A Győri Ítéltábla a dr. Kiss András ügyvéd által képviselt felperesnek a dr. Beregi Zoltán ügyvéd által képviselt alperes elleni kártérítés megfizetése iránti perében a Veszprémi Törvényszék 2012. szeptember 4. napján kelt 7.P.21.560/2010/37-I. sorszámú ítéletével szemben a felperes részéről 38., 39. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán megtartott tárgyalás alapján meghozta a következő

í t é l e t e t :

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 nap alatt fizessen az alperesnek 127.000. (Egyszázhuszonhétezer) Ft másodfokú perköltséget.

Ez ellen az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s :

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint a nemzetközi áru fuvarozással foglalkozó egyéni vállalkozó felperes 2006. november 6-án szállítási szerződést kötött az alperessel, és megrendelt tőle egy "R" típusú új gépkocsit 6.143.520,-Ft vételárért. A szerződés 5. pontja szerint a felperes a gépjárművet egyéb pénzügyi finanszírozás keretében kívánta megrendelni, közreműködőként a "A" Zrt. került feltüntetésre. A szerződés 7. pontjában a felperes kijelentette, hogy „a gépkocsit az első forgalomba helyezéskor a megjelölt tulajdonos, illetve lízing esetén üzemeltető nevére kívánja íratni, egyúttal hozzájárult ahhoz, hogy kölcsönszerződéssel finanszírozott vásárlás esetén a szállító a gépjármű forgalmi engedélyébe, valamint törzskönyvébe bejegyeztesse a hitelező javára szóló korlátozó bejegyzést, és a törzskönyvet a hitelezőnek továbbítsa". A szerződés e rovatában a leendő tulajdonos neve nem került feltüntetésre. A szerződés 10. pontjában a felperes kijelentette, hogy a "B" Kft. Általános Szállítási és Jótállási Feltételeit megismerte, tudomásul véve, hogy a szállítási szerződésben nem szabályozott kérdésekben azok az irányadók.

A felperes 2006. december 5-én lízingszerződést kötött a perben nem álló "C" Zrt.-vel, amelyben a lízingbeadó vállalta, hogy a felperes és az alperes szállítási szerződésének tárgyát képező gépjárművet megvásárolja annak érdekében, hogy a felperes részére pénzügyi lízingbe adja. A lízingszerződés futamidejét 60 hónapban, az egy havi lízingdíjat 97.931,-

Ft-ban határozták meg. A lízingszerződés mellékletét képező ÁSZF 7. pontja - kellékszavatossági jogok és kockázatviselés cím alatt - tartalmazta, hogy amennyiben az adásvételi szerződésben foglalt, és a lízingszerződésben szabályozott kötelezettségeit a szállító vagy a lízingbevevő nem teljesíti, a felmerült kártérítési igényüket a hibás féllel szemben közvetlenül érvényesítik. A lízingbeadó a szállítóval létrejött adásvételi szerződésben neki biztosított kellékszavatossági és jótállási jogait a lízingbevevő felperesre engedményezte, felhatalmazva e jogoknak közvetlenül a szállítóval szemben történő érvényesítésre. A lízingszerződést a lízingbeadó képviselőjében az alperes írta alá. A "C" Zrt. lízingbeadó a perbeli gépjármű 6.143.520,-Ft összegű vételárát 2006. december 8-án fizette meg az alperesnek, aki a gépjárművet 2006. december 18-án adta át a felperesnek, a törzskönyvben tulajdonosként a "C" Zrt. került feltüntetésre.

A felperes a gépjárművet fuvarozásra használta, és annak átvételét követően rövidesen tapasztalta a motor túlzott olajfogyasztását, emiatt 4-5 javítás is történt az alperesi szervizben a gépjárművön, 2007. február 15-én azon motort is cseréltek. Ennek ellenére sem szűnt meg az észlelt probléma, ezért 2008 elejéig több alkalommal javították a perbeli gépjárművet az alperesi szervizben. Az igénybejelentésekről, javításokról készült dokumentáció a felperesi igényt jótállási igénynek, a javításokat garanciális javításoknak tüntette fel. A felperes 2008. április 11-én csere iránti (jótállási) igényt jelentett be, amit az alperes nem fogadott el. Ezt követően a felek közötti levelezés eredménytelen volt, és 2008. június 30-tól az alperes már csak térítés ellenében vállalta a motorolaj utántöltését is. 2008. augusztus 21-én a perbeli gépkocsi teljes terjedelmében kiégett. A lízingbeadó a lízingszerződést 2008. szeptember 18-án felmondta, és 3.379.220,- Ft-ban jelölte meg felperes tartozását. A gépjárműre kötött vagyonbiztosítás alapján az "D" Zrt. a gépjármű 3.226.226,-Ft káridőponti értékét megtérítette a lízingbeadónak. A felperes a fennmaradó 153.000,- Ft-ot 2008. október 10-én fizette meg a lízingbeadónak, míg a lízingszerződés lezárása előtt összesen 2.711.583,-Ft lízingdíjat teljesített, és lízingszerződés elszámolásával a (kiégett) gépjármű tulajdonosa lett.

A felperes a megismételt eljárásban pontosított végleges keresetében a Ptk.248.§-a, 310.§-a, 339.§-a, 151/2003. (IX.22.) Korm. rendelet, továbbá a 49/2003. (VI.30.) GKM. rendeletre hivatkozással 13.893.263,-Ft hibás teljesítéssel okozott kár megfizetésére kérte kötelezni az alperest. A kereset összegéből 3.295.403,-Ft a lízingbeadónak megfizetett lízingdíj összege volt, míg 10.597.860,-Ft az elmaradt haszna, amit a gépjárművet ért káreseménnyel kezdve a lízingszerződés futamidejéből még hátralévő 39 hónapra számolt. Keresetét elsődlegesen az alperes jótállási felelősségére, másodlagosan kellékszavatossági felelősségére alapította. Azzal érvelt, hogy a peres felek szerződésén kívül a lízingbeadó és az alperes között is létrejött egy adásvételi szerződés. Állította, hogy az alperes két év jótállást vállalt a gépjárműre az anyag-, szerelési- és a gyártási hibákra, ami gépjármű 2006. december 18-i forgalomba helyezésétől számítva a káresemény 2008. augusztus 21-i bekövetkezésekor még fennállt. A jótállás elvállalását a szállítási szerződés megkötésekor a gépkocsihoz adott „garancia és szolgáltatás” füzet bizonyítja. Álláspontja szerint a káresemény oka a túlzott olajfogyasztást is okozó, vagy egyéb a jótállási kötelezettség körébe tartozó, illetve az alperes által végzett más szerelési hiba volt. Az alperessel szembeni igényérvényesítési jogosultságát a lízingszerződés részét képező ÁSZF. 7.2. pontjára alapította.

Az alperes érdemi ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte, vitatta, hogy a gépjárműre szerződéses jótállást vállalt volna. A becsatolt „garancia és szolgáltatás” füzetben „24 hónap vagy 100.000 km” jótállást csak a VEL Satis és Space IV. típusú gépjárművekre vállalt, a garancia körében pedig a meghibásodás közvetett következményeiből eredő veszteségek - így a bevételkiesés (elmaradt haszon) tekintetében is - a felelősségét kifejezetten kizárta. Hivatkozott arra is, hogy az engedményezésről nem értesítették, és a lízingszerződés megszűnésével az engedményezés is megszűnt, így ebből eredő jogait a felperes nem érvényesítheti. Vitatta, hogy a bekövetkezett tüzeset okozati összefüggésben állt volna a gépjármű túlzott olajfogyasztásával, azt is hogy a jótállási vagy kellékszavatossági kötelezettség körébe eső hiba, vagy általa végzett más szerelési hiba okozta a gépjárműben bekövetkezett káreseményt. Érvelése szerint a felperes által megfizetett lízingdíj nem tekinthető kárnak, mert ez a felperes által vállalt szerződési kötelezettség miatt merült fel, ezen túlmenően a perben a felperes az elmaradt hasznát sem bizonyította.

Az elsőfokú bíróság a megismételt eljárásban meghozott fellebbezéssel támadott ítéletével a keresetet elutasította, és kötelezte a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 943.397,-Ft perköltséget. Határozatának indokolásában megállapította, hogy a peres felek 2006. november 6-án a Ptk.379.§ (1) bekezdése szerinti szállítási szerződést kötöttek, az abban kikötött vételárat a lízingbeadó "C" Zrt. fizette meg az alperesnek. A beszerzett iratok nem támasztották alá, hogy az alperes és a "C" Zrt. között - a peres felek szállítási szerződésén kívül - adásvételi szerződés is létrejött volna. A lízingszerződés részét képező ÁSZF utal ugyan arra, hogy a lízingbevevő által kiválasztott gépjárművet a lízingbeadó vásárolta meg, s ezért engedményezte az adásvételi szerződésben részére biztosított szavatossági és jótállási jogait a felperesre, de ilyen adásvételi szerződést a felek, és a lízingbeadó sem tudott becsatolni. Ennek hiányában pedig az adásvételi szerződés létrejötté, tartalma kétséget kizáróan nem állapítható meg. Ezért az elsőfokú bíróság azt állapította meg, hogy a 2006. november 6-i szállítási szerződéssel a felperes és az alperes között olyan jogviszony jött létre, mely alapján az adásvételi (szállítási) szerződésből eredő jótállási és szavatossági jogok alperessel szembeni érvényesítésére a felperes jogosult. Ezt nem érinti a szerződés azon kikötése, hogy az adásvétel tárgyát képező gépjármű tulajdonjogát a finanszírozó szerzi meg, mely kikötés alapján a szerződés a Ptk.233.§-a szerinti harmadik személy javára szóló szerződésnek minősül. Amennyiben pedig a gépjármű vevőjének nem a felperes, hanem a "C" Zrt. minősülne, akkor a lízingszerződés részét képező ÁSZF 7.2. pontjában foglalt engedményezés alapján (Ptk.328.§.) az adásvételi szerződésből eredő szavatossági és jótállási jogok alperessel szembeni érvényesítésére szintén a felperes jogosult. A lízingszerződés megszűnése az engedményezés útján megszerzett követelés fennállását nem érinti, s mivel a lízingszerződés megkötésekor az alperes a lízingbeadó képviselőjeként az engedményezést is magába foglaló szerződést aláírta, alappal nem hivatkozhat arra, hogy az engedményezésről nem értesült. A felperes által hivatkozott, az egyes fogyasztási cikkekre vonatkozó kötelező jótállásról szóló 151/2003.(IX.22.) Korm. rendelet a perbeli jogvitára nem alkalmazható, mert a felperes egyéni vállalkozói tevékenysége körén belül eső célból szerződött az alperessel, így nem minősül a Ptk.685.§ d./ pontja szerinti fogyasztónak, ezért a felek szállítási szerződése sem a Ptk.685.§ e./ pontja fogyasztói szerződés, így az alperest jogszabályon alapuló jótállási kötelezettség nem

terhelte. A felperes pedig **a szerződésben vállalt jótállás tényét**, és annak pontos tartalmát az őt terhelő bizonyítási kötelezettsége ellenére sem tudta bizonyítani. A szerződéses jótállás kikötésére utal ugyan a szállítási szerződés 10. pontja, mely a **"B"** Kft. Általános Szerződési és Jótállási Feltételeire hivatkozik, s az is, hogy 2007 áprilisig a gépjármű javításáról kiállított okiratok jótállási igény érvényesítéséről és garanciális javításról szólnak. A szállítási szerződésben hivatkozott ÁSZF-t azonban a felek nem tudták becsatolni, ennek hiányában pedig sem az alperest terhelő jótállási kötelezettség időtartama, sem annak pontos tartama nem állapítható meg. Arra is helytállóan hivatkozott az alperes, hogy a garancia körében a következményi károkért (így a gépjármű mozgásképtelenségének időtartama alatti bevételkiesésért) való felelősség egyértelműen kizárásra került. A jótállás bizonyítatlanságának következményeként pedig a gépjármű kiégéséhez vezető hiba-ok, és annak keletkezésének időpontja tekintetében a bizonyítási teher nem a Ptk.248.§ (1) bekezdése, hanem a Ptk.305.§ (1) bekezdése szerint alakul. Így a felperest terhelte volna annak a bizonyítása, hogy a hiba oka a gépjárműben a teljesítéskor (a gépjármű átadásakor) már megvolt. A perben kirendelt **"F"** igazságügyi műszaki szakértő szakvéleménye szerint a tűz keletkezésének pontos oka nem határozható meg, de a motor előírást meghaladó olajfogyasztásával az nem hozható okozati összefüggésbe, a tűz nagyobb valószínűséggel nem a motorból, hanem az utastérből, illetve az utastér és a rakterület közötti területről indult ki. E szakvélemény megállapításait a **"B"** Kft. műszaki szakértője által készített magánszakértői vélemény is alátámasztotta. Az ezekkel részben ellentétes - a felperes megbízásából szakvéleményt készítő - **"E"** igazságügyi műszaki szakértő véleményét elvetette. Eszerint a motor végső meghibásodását, a tüzet a kipufogórendszerbe jutott olajszennyeződés, tehát a túlzott olajfogyasztással kapcsolatos meghibásodás okozta. Megállapította, hogy a gépjármű meghibásodásának nem volt olyan előjele, ami a túlzott olajfogyasztással kapcsolatos hiba esetén a szakértők egyező álláspontja szerint szükségszerű lett volna. Mindezek alapján az elsőfokú bíróság a „magánszakértői” véleményt nem találta alkalmasnak arra, hogy az a perbeli szakvéleményt aggályossá tegye, ezért az utóbbit ítélezése alapjául elfogadta. Ennek alapján a gépjármű korábbi ismert hibája (túlzott olajfogyasztás) valamint a tüzeset közötti oksági kapcsolat nem volt kimutatható, így a hiba pontos okának, annak keletkezésének időpontjának bizonyítatlanságának jogkövetkezményét a felperes terhére értékelte. A felperes így a jótállási és kellékszavatossági jogaira alapított keresete ténybeli alapját, azaz a hibás teljesítés tényét nem tudta bizonyítani. Ezért a hibás teljesítéssel okozott kár (elmaradt haszon) további bizonyítása is szükségtelenné vált. A lízingbeadó ismételt megkeresésére irányuló felperesi indítványát azért mellőzte az elsőfokú bíróság, mert kétszeri eredménytelen megkeresését követően egy újabb megkereséstől sem volt várható eredmény.

Az elsőfokú ítélet ellen a felperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben annak megváltoztatásával az alperes keresete szerinti marasztalását kérte. Fenntartotta, hogy az alperest szerződéses jótállási kötelezettség terhelte az átadott „garancia és szolgáltatás” füzet 5. oldalában foglaltak szerint, ami az új gépjárműhöz kapcsolódó jótállási kötelezettség időtartamát két évben állapítja meg. Sérelmezte, hogy az alperes többszöri bírói felhívás ellenére sem csatolta be a jótállás pontos tartamát meghatározó ÁSZF-t. A lízingbeadó megkeresése iránti ismételt indítványát az elsőfokú bíróság alaptalanul utasította el. Indítványozta, hogy az ítélet tábla keresse meg a lízingbeadó **"C"** Zrt-t, valamint a **"B"** Kft-t

is a szállítási szerződéshez kapcsolódó ÁSZF megküldése iránt. Álláspontja szerint a motortérben keletkező bármely tűz egy olyan folyamatosan szervizelt autónál, mint a perbeli leégett gépjármű volt kizárja, hogy a jótállási kötelezettség körén kívül eső (kopási vagy karbantartási) hiányosságból eredően keletkezett a káresemény. Állította, hogy az alperes jótállási kötelezettségének megállapítása esetén a következményi károkat, azok bekövetkeztét és összecszerűségét már bizonyította.

Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte, annak helyes indokai alapján.

A fellebbezés nem alapos.

Az elsőfokú bíróság a perben releváns tényeket túlnyomórészt helytállóan állapította meg, és érdemi döntése helytálló, de annak indokaival az ítéletábla maradéktalanul nem értett egyet.

A konkrét esetben a felperesi fellebbezés kapcsán az ítéletáblának az alábbi három kérdésben kellett állást foglalnia:

- I.) Mindenekelőtt a peres felek, továbbá a perben nem álló "C" Zrt. közötti jogviszonyok (szerződések) kérdésében.
- II.) Az alperest terhelte-e a perbeli gépjármű tekintetében szerződésen alapuló jótállási kötelezettség.
- III.) Jótállási (vagy kellékszavatossági) felelősség alapján terheli-e az alperest a felperesnek lízingbe adott gépjármű hibája - a szerződés hibás teljesítése miatt - érvényesített kártérítési igény megtérítéséért helytállási kötelezettség.

I.

A perben nem volt vitatott, hogy a felperes a perben nem álló "C" Zrt. között 2006. december 5-én egy lízingszerződés jött létre. Ez a lízingszerződés nem csupán - az elsőfokú bíróság által hivatkozottak szerint - a részét képező ÁSZF 7. pontjában utalt arra, hogy az lízingbevevő által kiválasztott gépjárművet a lízingbeadó vásárolta meg. A peres felek közötti szállítási szerződést követően egy hónappal később megkötött egyedi lízingszerződés kifejezetten úgy rendelkezett, hogy a lízingbevevő felperes által kiválasztott - az egyedi lízingszerződés 1. pontjában részletesen meghatározott - gépjárművet a lízingbeadó vásárolja meg, azt a felperesnek lízingbe adja. Az egyedi lízingszerződés 1. pontjában a szerződő felek azt a gépjárművet nevesítették, mely a felperes és az alperes korábbi szállítási szerződésének is a tárgya volt. A lízingszerződés megkötését követően pedig - a felek egyező előadása szerint - "C" Zrt. lízingbeadó fizette meg 2006. december 8-án az alperesnek a perbeli gépjármű 6.143.520,-Ft-os vételárát, és a gépjármű törzskönyvében is ő került tulajdonosként feltüntetésre.

Az így rendelkezésre álló peradatok alapján az ítéletábla álláspontja szerint aggálytalanul megállapítható volt, hogy a perbeli gépjármű tekintetében az alperes, mint eladó és a "C" Zrt, mint vevő között egy adásvételi szerződés jött létre, amely alapján az alperes

6.143.520,-Ft vételárért eladta a perbeli gépjárművet a lízingbeadónak. Emellett az adásvételi szerződés mellett, azzal egyidejűleg jött létre a tényállásban részletezett tartalmú lízingszerződés a felperes és a "C" Zrt. között.

Az elsőfokú bíróság helytállóan mutatott arra, hogy a "C" Zrt. lízingbeadó a felperessel megkötött 2006. december 5-én kelt lízingszerződés mellékletében (ÁSZF: 7.2. pont) a lízingbevevő felperesre engedményezte (Ptk. 328. § /1/ bekezdés) az alperessel - mint szállítóval - szemben az alperessel megkötött adásvételi szerződésből eredő alapján kellékszavatossági és jótállási jogait. A felperes a perben engedményesként az adásvételi szerződés hibás teljesítése, a vevő lízingbeadó által lízingbe adott gépjármű állított hibái miatt érvényesített kártérítési igényt a Ptk. 310. §-a alapján. A konkrét esetben a lízingszerződés engedményezésre vonatkozó rendelkezését nem lehet megszorítóan értelmezni (Ptk. 207. § /1/ bekezdés), így a kellékszavatossági és jótállási jogok engedményezésébe beleértendő a hibás teljesítéssel okozott kár megtérítése iránti igények engedményezése is.

Ezért a felperes perbeli igényérvényesítési (kereshetőségi) jogosultságát az alperes alap nélkül tette vitássá.

II.

A további perbeli eldöntendő kérdés az volt, hogy az alperest a hibátlan teljesítésért szavatosság (Ptk. 305. § /2/ bekezdés), avagy jótállás (Ptk. 248. §) terhelte.

A felperes a másodfokú eljárásban azt már nem vitatta, hogy az alperest a perbeli gépjármű tekintetében jogszabályon alapuló jótállási kötelezettség nem terhelte, ezért azt kellett vizsgálni, hogy az alperes szerződésben vállalt-e jótállási kötelezettséget, s ha igen milyen időtartamra.

Kétségtelen, hogy az elsőfokú bíróság ismételt felhívásai és megkeresései ellenére sem állt rendelkezésre az alperes által a gépjárművek értékesítése során alkalmazott, a "B" Kft. Általános Szerződési és Jótállási Feltételeit tartalmazó ÁSZF. Ugyanakkor az alperes kifejezetten elismerte, hogy a felperes által a perben becsatolt „garancia és szolgáltatás” füzetet átadta a felperesnek a perbeli gépjármű átadásakor. A Ptk. 248.§ (2) bekezdése szerint pedig a jótállás a kötelezettet a jótállási kötelezettséget keletkeztető szerződésben, továbbá a szolgáltatásra vonatkozó reklámban foglalt feltételek szerint terheli. Helytállóan hivatkozott arra a felperes, hogy a gépkocsihoz adott „garancia és szolgáltatás” füzet 5. oldalában foglalt grafikon tartalmának helyes értelmezése szerint („R” garancia és szolgáltatások rövid bemutatása”) az alperes minden új gépjárműre - az első vevőnek történő átadás időpontjától kezdődően - egyértelműen kétéves jótállási kötelezettséget vállalt. Nem vitás, hogy ehhez az általános (generális) jótállási kötelezettséghez képest a „garancia és szolgáltatás” füzet 6. oldala tartalmazott egy korlátozást, amely az ott szereplő két - a perbeli gépjárműtől eltérő típusú gépjárműre - a jótállást kötelezettséget két évben **vagy** 100.000 km-ben határozta meg. A „garancia és szolgáltatás” füzet tartalmát ugyanakkor egységesen kell értelmezni, amiből következően a „garancia és szolgáltatás” füzet 6. oldalán található - a

jótállási kötelezettségre vonatkozó - vagylagos korlátozás csupán az ott nevesített két gépjárműre vonatkozik, míg a többi - így a perbeli - gépjármű esetében is a „garancia és szolgáltatás” füzet 5. oldalán található általános (generális) 2 éves jótállási kötelezettség az irányadó.

Ezt az értelmezést egyébként teljesen alátámasztja az a körülmény is, hogy 2007. február - 2008. június 30. napja között előfordult hibákat az alperes maga is garanciálisként (tehát: jótállási kötelezettsége alapján) javította. Megjegyzi az ítéletábra, hogy a két éves jótállási kötelezettség fennállását a perben először az alperes maga is kifejezetten elismerte, ezt csak utóbb, a megismételt elsőfokú eljárás során tette vitássá.

Ezért az elsőfokú bíróság tévesen foglalt állást a rendelkezésre álló adatok alapján a jótállás kérdésében, és az ítéletábra megállapította, hogy az alperest a perbeli gépjármű tekintetében két éves jótállási kötelezettség terhelte, ami a perbeli káresemény bekövetkeztekor még fennállt. (Ptk. 248. § /1/ bekezdés)

III.

Mindezek ellenére a felperes kártérítési keresete - az alábbiak miatt - nem volt teljesíthető:

Az ítéletábra a korábbi hatályon kívül helyező, és az elsőfokú bíróságot a per újabb tárgyalására utasító végzésében utalt az akkor irányadó Legfelsőbb Bíróság 1/2004.(XII.2.) PK véleményében foglaltakra, amely akkor irányadó volt a felperes által a jelen perben érvényesíteni kívánt következménykárok megtérítésével kapcsolatos bizonyítási teherre. E korábbi álláspont szerint a jótállási idő mértéke, az az alatt jelentkező meghibásodások tekintetében eldöntötte a bizonyítási teher és a bizonyítási kötelezettség kérdését is. Amennyiben konkrét hibák tekintetében az alperest jótállás terheli, a felelősség alól csak akkor mentesülhetett, ha bizonyítja, hogy a hiba oka a teljesítés után keletkezett (Ptk. 248. § /3/ bekezdés). A bizonyítási teher e szabálya - az akkori vélemény szerint - kihatott a hibás teljesítéssel okozott kár megtérítése iránti igény érvényesítésére is.

Ezt a korábbi álláspontját azonban a Kúria nem tartotta fenn, és a hibás teljesítéssel kapcsolatos egyes jogalkalmazási kérdésekről szóló 1/2012. (VI.21.) PK véleményében a 1/2004.(XII.2.) PK véleményének a fenti iránymutatását tartalmazó 5. pontját és annak indokolását már nem tartotta fenn. A jelen ügyben így irányadó 1/2012. (VI.21.) PK vélemény 15. pontja - korábbiakkal ellentétesen - már egyértelműen kimondja, hogy a hibás teljesítéssel okozott következménykárokba a jótállási kötelezettség - jogszabály eltérő rendelkezése, illetve erre vonatkozó külön szerződéses kötelezettségvállalás hiányában - nem terjed ki. A jótállás szigorúbb felelősségét eredményező szabályai csak a jótállás alapján érvényesített igények elbírálása során alkalmazhatók. Amennyiben a jogosult a jótállási idő alatt felmerült hiba miatt úgy kéri a hibás teljesítéssel okozott többletkárok (következménykárok) megtérítését, hogy a jótállási nyilatkozat erre külön kártérítési kötelezettségvállalást nem tartalmaz, akkor a jogosult igényét a kártérítés szabályai szerint kell elbírálni. Ebből pedig az következik, hogy a jótállási kötelezettségnek az a szabálya, hogy amennyiben a konkrét hibák tekintetében az alperest jótállás terheli, a felelősség alól csupán akkor mentesül, ha bizonyítja, hogy a hiba oka a teljesítés után keletkezett nem irányadó a hibás teljesítéssel okozott kárért való felelősségre.

A felperes a konkrét esetben engedményesként az adásvételi szerződés hibás teljesítése, a vevő lízingbeadó által lízingbe adott gépjármű állított hibái miatt érvényesített kártérítési igényt a Ptk. 310. §-a alapján. Keresete következménykárok érvényesítésére vonatkozott, amit az általa kifizetett lízingdíjakban, és elmaradt haszonban jelölt meg.

A hibás teljesítéssel okozott károk szempontjából - a fentiek alapján - a jogosult a Ptk.318.§ (1) bekezdés és a Ptk. 339.§ (1) bekezdése alapján köteles bizonyítani a jogellenes kötelezetti magatartást (a hibás teljesítést), azaz azt köteles bizonyítani, hogy a hiba oka a teljesítéskor a szolgáltatott dologban már fennállt. (Ptk.305.§ (2) bekezdés.)

A felperes a perben nem tett olyan tényállítást, hogy az alperes a következményi károkért is szerződéses jótállási kötelezettséget vállalt volna. Ezzel éppen ellentétesen a felperes által az alperes jótállási kötelezettségének alapjaként hivatkozott „garancia és szolgáltatás” füzet a garancia körében, a meghibásodás közvetett következményeiből eredő következményi károkért (így a gépjármű mozgásképtelenségének időtartama alatti bevételkiesésért) való felelősséget kifejezetten kizárta. Ezért az ítéletábra a felperesnek a **"B"** Kft. Általános Szerződési és Jótállási Feltételeit tartalmazó ÁSZF beszerzésére vonatkozó bizonyítási indítványát mint szükségtelent mellőzte.

Így a perben a felperest terhelte volna annak a bizonyítása, hogy a bekövetkezett káresemény oka a teljesítéskor a szolgáltatott gépjárműben már fennállt. (Pp.160.§ (1) bekezdés)

Az elsőfokú bíróság **"F"** aggálytalan szakvéleménye alapulvételével - helytállóan állapította meg, hogy a felperes az alperesi hibás teljesítés tényét nem tudta bizonyítani, s helytálló indokokkal mellőzte **"E"** magánszakértő véleményét. A perbeli gépjármű kiégését előidéző hiba pontos oka, annak keletkezésének időpontja egyértelműen nem volt megállapítható a perben. A bizonyítatlanság következményeit a felperes köteles viselni. Emiatt pedig a következményes károk (lízingdíj és elmaradt haszon) iránti felperesi igényt, az alperesi jogellenes magatartás bizonyítottságának a hiányában valóban el kellett utasítani.

A teljesség kedvéért az ítéletábra rámutat arra is, hogy a keresetbeli kártételek közül a lízingbeadónak kifizetett 3.295.403.- Ft lízingdíj a felperest a lízingbeadóval kötött pénzügyi lízingszerződés alapján terhelte. A lízingszerződés megkötése, a gépjármű vásárlás lízingügyleten keresztüli finanszírozása a felperes saját gazdasági döntésének eredménye volt, ezért az annak alapján őt terhelő lízingdíj fizetési kötelezettség, valamint az alperes esetleges hibás teljesítése között egyébként sem állapítható meg okozati összefüggés (Győri Ítéletábra Gf.II.20.492/2008/29., Legfelsőbb Bíróság Pfv.VII.20.870/2009/4. szám). Az sem hagyható figyelmen kívül, hogy a lízingdíj nemcsak a lízingbevevő használatába adott áru vételárát, hanem a lízingtárgy használati díját is tartalmazza (BDT. 2000/199., BDT. 2000/204.), valamint változó összegű ügyleti kamatot, amely a lízingbeadó által megelőlegezett vételár használati díja. (Ptk. 232. § /1/ bekezdés) A lízingdíj ezen elemei közül a lízingtárgy használati díja és az ügyleti kamatfizetési kötelezettség szintén független az alperessel kötött adásvételi szerződéstől, valamint annak esetleges hibás teljesítésétől. A felperes keresetében nem objektív alapú szavatossági igényt (Ptk. 306. § /1/ - /3/ bekezdés)

érvényesített, hanem kártérítési igényt érvényesített. Amennyiben a Ptk. 306. § /1/ bekezdése alapján árleszállítást kért volna, felmerülhetne a lízingdíj elemei közül a vételár mérséklése. Továbbá: amennyiben a szállítási szerződéstől (és ezzel együtt: a lízingszerződéstől) elállt volna, szóba jöhet a lízingdíj vételár elemének visszakövetelése. Azonban ezek hiányában csak az állapítható meg, hogy a felperes az esetleges hibás teljesítéssel össze nem függő kötelezettségként fizette ki a lízingbeadónak a lízingdíjakat, azok összegéért az alperes - még hibás teljesítése esetén sem tartozna - kártérítési felelősséggel. (Ptk. 355. § /4/ bekezdés)

Mindezekre figyelemmel az ítéletábra az elsőfokú bíróság ítéletét - a fenti indokolásbeli kiegészítéssel és módosítással - a Pp. 253.§ /2/ bekezdése alapján helybenhagyta.

A fellebbezés nem vezetett eredményre, ezért a másodfokú eljárásban is peresztes felperes a Pp. 239.§-a folytán alkalmazandó Pp. 78.§ (1) bekezdése alapján viselni köteles a másodfokú eljárásban felmerült saját, valamint az alperes perkötségét. Az alperes jogi képviselőjének munkadíját az ítéletábra a Pp. 79.§ (1) bekezdése, valamint a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3.§ (2), (3), (5) és (6) bekezdései alapján - a per egyéb adataira figyelemmel - a kifejtett ügyvédi munka mérlegelésével és a pertárgyérték alapulvételével bruttó 127.000.- forintban állapította meg.

G y ő r , 2013. szeptember 18.

Dr. Szalai György sk. a
tanács elnöke

Dr. Bajnok István sk.
előadó bíró

Dr. Mészáros Zsolt sk.
bíró

A kiadmány hitelül
kiadó: